nis kenden. En het was mij meer dan onaangenaam dat een van hen luitenant-kolonel Jakimoff was. Au fond was de zaak eenvoudig genoeg. Tijdens de revolutie van 1904—1905 was ik te Reval op een kantoor van een groote Russisch-Duitsche firma. Zooals verscheidene andere jongelieden dweepte ik met de vrijheidsbeweging en bekoord door het geheimzinnige en misschien niet geheel ongevaarlijke, vormden wij een club, die geheime samenkomsten hield om de beste middelen te bespreken om de revolutie te bevorderen. Een van ons, een Duitscher van geboorte, die naar ik geloof een opdracht van zijn regeering vervulde, was bijzonder ijverig. Hij opperde het plan om het agentschap van de Russische Rijksbank te plunderen om met dat geld gedeeltelijk wapens te koopen bij de Finnen, die er een overvloed hadden, en er gedeeltelijk militairen mee om te koopen.

Het plan was reeds een heel eind op streek, toen ik mijn ooren eens goed openzette. Ik had nl. alle redenen om te vermoeden dat het idee van die bankplundering niet zoo geheel onzelfzuchtig was, als het wel leek. Daarom pakte ik bijtijds mijn biezen en ontvluchtte Reval, zoowel als het kantoor.

Zóó en niet anders zat de heele kwestie van de optouwgezette bankplundering te Reval in elkaar, die trouwens op niets anders uitliep een tijd na mijn vertrek dan op een mislukte poging. Maar natuurlijk was ik reedsg ecompromitteerd doordat ik oorspronkelijk aan het plan had meegewerkt, al had ik ook niet het minste met den eigenlijken aanslag te maken gehad.

Zij, welke die dagen van verwarring mee hebben gemaakt, zullen zonder twijfel toegeven, dat men uit opwinding op zulke ideeën kon ingaan, zonder daarom werkelijk een boosdoener te zijn.

Ik dacht over dit alles na en was overtuigd dat hoe meneer Jakimoff er ook achter had kunnen komen — vermoedelijk door bovengenoemden Duitscher, die de politie er van in kennis had gesteld, — ik nu in ieder geval in zijn macht was.

Het is een bewijs van de kolossale uitgestrektheid van het Russische politie-systeem en van de enorme vertakkingen dier organisatie, dat Jakimoff in een paar dagen tijd mijn naam in de annalen der politie had weten op te sporen.

„Wel?" zeide Vladimir Alexandrovitj ten slotte, toen de stilte wat al te lang duurde.

„Als u denkt, dat ik er toe in staat ben, zal ik het probeeren," antwoordde ik.

„Dat is een verstandig besluit en als u de zaak goed aanpakt zal het u niet berouwen, dat u relaties met mij hebt aangeknoopt. Hebt u geld?"

„Dertig mark," antwoordde ik.

„En hoe groot is de hôtelrekening?"

„Drie-en-dertig mark."

„Morgen zult u vijftig roebel hebben," zeide hij, „ik zal ze u laten brengen."

Ik begreep heel goed dat hij mij niet dadelijk geld wilde geven, anders had ik mijn hôtelrekening kunnen betalen en er direct vandoor kunnen gaan.

Maar ik zeide niets. Ik ging naar boven met een heel wonderlijk gevoel.

Ik had mij dus aan den duivel verkocht. Ik maakte deel uit van de Russische politie, die gehate en verachtelijke instelling van een door en door corrupt gouvernement. Ik was geen vrij man meer.

Na een oogenblikje nagedacht te hebben, besloot ik baron von L. te waarschuwen en Jakimoff te verklaren dat mijn opdracht mislukt was, — misschien zou ik dan wel als onbruikbaar ontslagen worden!

De toekomst zou aantoonen, dat deze hoop even onnoozel als bedrieglijk was.

Ik verliet den luitenant-kolonel en ging op zoek naar baron von L.

Het duurde niet lang of ik zag hem uit zijn kamer komen, waarvan ik het nommer reeds had opgenomen.

Het was een lange, deftige man, bijzonder statig en krachtig met een knap gezicht en een blondensnor, die grijs begon te worden. Hij had een uitdrukking in de oogen, die tegelijkertijd eerlijkheid en slimheid te kennen gaf; hij zag er buitengewoon vriendelijk en sympathiek uit.

Ik wenschte hem van harte succes en voelde mij allesbehalve aangenaam gestemd.

Toch was er iets van de spanning van den jager in mij, toen ik von L. begon na te gaan.

Ik wil niet ontkennen dat het mij tot zekere hoogte interesseerde.

Ik volgde hem geruimen tijd en zeer nauwkeurig, maar kon absoluut niet zien dat hij zich met iemand afgaf. Hij sprak alleen met het dienstpersoneel, wandelde altijd alleen, at alleen en zat alleen in het café met een glaasje van de fijnste Menkow bij zijn koffie. Ik wist niet wat ik doen zou. Wat later op den dag ontdekte ik echter dat de manier van optreden van den baron, den sluier van onverschillige eenzaamheid, waarin hij zich hulde, niet volkomen ernstig bedoeld was. Waar wij kwamen en gingen, verscheen dadelijk een derde, een klein heertje met een puntbaard en een vilten hoed.

Daar hebben we hem dus, dacht ik.

's Avonds om half negen verliet de baron zijn kamer en liep langzaam naar de leeszaal, één trap op in het hôtel. Daar zat een oude dame met een Joodsch uiterlijk verstrooid in Punch te bladeren, het flauwe, zoogenaamd humoristische blad.

Ik nam een Zweedsche Helsingforskrant op, die ik niet lezen kon, en de baron haalde een adresboek. Van waar ik zat kon ik zien dat de Joodsche dame den baron vol belangstelling volgde achter haar bijzonder bolle brilleglazen, die haar blik volkomen verborgen als men haar in het gelaat keek.

Ik begreep dat de zaak zich begon te ontwikkelen.

Na een oogenblik schoof de baron met een air van verveling het adresboek weg, kreeg een sigaar en stak die langzaam en nadenkend aan.

Het eerste wat ik dacht was: daar hebben we het. En daarna: was het zoo eenvoudig?

Ik wierp de krant neer en wilde heengaan. Ik was gewoon misselijk.

Op hetzelfde oogenblik wierp ik een blik naar de deur en daar stond, — natuurlijk! — het heertje met den puntbaard en den vilten hoed.

Toen was de zaak mij opeens duidelijk: Ik werd zelf ook bewaakt. De voorzichtige Vladimir Alexandrovitj liet mij bewaken en wel door het kleine heertje met den vilten hoed.

Ik voelde mij buitengewoon onaangenaam aangedaan. Ik was gevangen, maar had geen keus als ik mijzelf tenminste niet in het ongeluk wilde storten. Ik haastte mij naar het adresboek.

Wat daarop volgde verzwijg ik liever. Tot mijn groote vreugde slaagde baron von L. er in om te ontkomen, terwijl de Joodsche dame naar Siberië verbannen schijnt te zijn. De baron heb ik in Berlijn eens weer gezien, toen ik hem den dienst bewees om hem mede te deelen dat hij door een paar van mijn collega's gevolgd werd. In de Kaiserbar kon ik hem haastig een paar woordjes toefluisteren. Hij herkende mij niet, maar ik zag dat er een zwakke herinnering in hem begon op te duiken. Toen haastte ik mij weg. Ik had op dat oogenblik een geheel andere opdracht, waarop ik later terugkom, maar ik had in de drukte een paar van mijn waarde collega's uit Petersburg herkend en wist wat die van plan waren.

De baron nam denzelfden avond den trein naar Parijs.

Ik heb nu mijn eerste eenvoudige proefstuk medegedeeld op de wanhopige baan der politieke agenten. Het lot wilde dat ik die baan nog lang zou volgen.

In de volgende hoofdstukken zal ik het een en ander mededeelen van hetgeen ik als secretaris van Vladimir Alexandrovitj te weten kwam.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Ongelukkig zou het gauw genoeg blijken dat ik een uitstekenden aanleg had voor het vak dat ik gekozen had, of liever, dat Vladimir Alexandrovitj voor mij gekozen had.

Ik werd zoodoende weldra in de mysteries der binnenlandsche politiek gewikkeld en werd een slaaf in de handen van Vladimir Alexandrovitj. Zelfs nu kan ik dien werkelijk merkwaardigen man niet haten, hoe brutaal hij ook in mijn leven heeft ingegrepen. Hij bezit een kolossale menschenkennis, en een eenig talent om de menschen naar zijn hand te zetten. Hij had iets zeer verleidelijks en al besloot men in zijn afwezigheid ook nog zoo vast om met hem te breken, het einde was toch altijd dat men deed wat hij wilde.

Het schijnt misschien vreemd dat ik zoo spoedig een plaats kreeg van belang, maar iemand die de toestanden kent zal dit niet verbazen. Er zijn honderden, zelfs duizenden agenten, maar geen vijftig, die werkelijk iets waard zijn. Vladimir Alexandrovitj Jakimoff zag zich meer en meer genoodzaakt om tot mij zijn toevlucht te nemen, en langzamerhand begon ik mij te beijveren om alles zooveel mogelijk naar zijn zin te doen. Hoe kon ik anders?

Zij, die het Russische informatie-wezen kennen, weten dat de belangrijkste agenten zelf uiterst nauwkeurig bewaakt worden, en dat ze al heel slim moeten zijn om iets achter den rug van de chefs uit te voeren.

Daarbij komt dat men geen vrij zeggen heeft over eigen geld. Men kan het wel uitgeven aan het banale Peterburgsche nachtleven, maar men mag het niet oppotten, of plaatsen naar eigen goedvinden om zich een kapitaaltje te verzekeren.

Wij hadden ons kantoor in een kleine dwarsstraat van de Njevski Prospekt, niet ver van het groote huis van het informatie-wezen aan het einde van dezelfde straat, en wij waren telefonisch aangesloten met de heeren van het hoofdkantoor door een telefoon, die niets had uit te staan met het Centrale Telefoonstation.

Het kantoorlokaal was bijzonder goed gekozen. Het lag dwars over de binnenplaats, maar men kon er ook komen door een trap op te gaan, een lange gang door en weer een trap af. Bovendien kon men er door een ingang aan den anderen kant van het kwartier ook inkomen. Alles was er op ingericht om niet gestoord te zullen worden, en ongestoord bezoek te kunnen ontvangen. Dit laatste gebeurde niet zelden. Meer dan één der grootvorsten en meer dan één minister deed ons de eer aan van een bezoek, dikwijls op zeer ongewone uren. Om van zekere dames niet te spreken . . . .

Doch deze notabele bezoeken kwamen altijd den achter-ingang in en gingen direct naar de kamer van Vladimir Alexandrovitj.

(Wordt vervolgd)

JUBILEUM DER ZANGCURSUS „PRINSES JULIANA" VAN ALETTA JANSEN.

Eén October bestond de bekende Zangcursus „Prinses Juliana" van Aletta Jansen te Rotterdam vijf jaar. Naar aanleiding van dit feit plaatsen wij hierboven een tweetal foto's, die een idee geven van de leerwijze der bekwame leidster. Zij heeft terecht ingezien, dat de noodzakelijke grond voor alle muziekonderwijs is onberispelijke uitspraak der Nederlandsche taal, ontwikkeling der stemmiddelen, sterk ontwikkeld maatgevoel bij wisselende maatverdeeling. Zij beperkt zich in haar taak dan ook niet tot de gebruikelijke zangles, doch brengt den kleinen volgens de methode Dalcrose, met het noodzakelijk gevoel voor maat, ook schoonheid van bewegen bij. De foto's stellen voor, boven: De vier hoofdpersonen uit „De Jaargetijden" van Dalcrose: Lente, Zomer, Herfst en Winter. Beneden: Zes leerlingen van de hoogste klasse, in tunica gekleed, voeren een figuur uit. foto's S. Schotel Jr.).